

Prima instanță - (Judecătoria Soroca) G. Purici

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) I. Grosu, A. Corcenco, R. Iacubovscaia

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Justiției,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Anton Ferari
împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017, prin care s-a respins
apelul declarat de Ministerul Justiției și s-a menținut hotărârea Judecătoria Soroca din 13
martie 2017,

c o n s t a t ă :

La 30 ianuarie 2017 Anton Ferari a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva
Ministerului Justiției, solicitând încasarea sumei de 7 000 euro cu titlu de despăgubire a
prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite a organelor de urmărire penală, procuraturii
și instanțelor judecătorești, 20 000 euro pentru încălcarea art. 5 alin. (1), (3), (4) CEDO,
6 000 euro pentru încălcarea art. 6 CEDO și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 21 mai 2012 a fost pus sub
învinuire, fiindu-i imputată comiterea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) Cod
penal, iar prin încheierea Judecătoria Centru mun. Chișinău din 31 octombrie 2012, în
privința lui a fost aplicată măsura preventivă - arest preventiv pe termen de 30 zile.

Susține reclamantul că la 15 aprilie 2013 a fost anunțat în căutare interstatală cu
expedierea actelor în Federația Rusă.

La 25 iunie 2013 a fost reținut de către poliția din Federația Rusă, iar la 28
noiembrie 2013 a fost extrădat în Republica Moldova.

Tot la 28 noiembrie 2013 i-a fost adusă la cunoștință încheierea și mandatul de arest
din 31 octombrie 2012, care au fost contestate la Curtea de Apel Chișinău, însă recursul a
fost respins.

Ulterior, la 26 decembrie 2013, prin încheierea Judecătoria Centru, mun. Chișinău,
în privința lui a fost aplicată măsura preventivă - arest la domiciliu pe un termen de 30
zile.

Iar, la 31 ianuarie 2014, prin ordonanța procurorului, a fost scos de sub urmărirea
penală, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către el.

Astfel, invocă reclamantul că a fost învinuit în comiterea unei infracțiuni deosebit
de grave, în lipsa probelor și bănuielii rezonabile în privința aceasta.

Consideră că, în rezultatul acțiunilor ilegale ale organelor de drept ale statului, învinuirii aduse și măsurilor preventive sub formă de arest aplicate în privința sa, i-a fost cauzat un prejudiciu moral, fiindu-i încălcate drepturile garantate de art. 5 alin. (1) lit. c), alin. (3) și (4) și art. 6 CEDO.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca din 13 martie 2017 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Anton Ferari împotriva Ministerului Justiției.

S-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Anton Ferari suma de 15 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea soluției, instanța de fond a constatat temeinicia acțiunii înaintate cu privire la repararea prejudiciului moral prin prisma Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, având în vedere că prin intentarea cauzei penale, înaintarea învinuirii și aplicarea măsurilor preventive sub formă de arest pe o perioadă de 6 luni, reclamantului Anton Ferari i-au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale.

Reieșind din circumstanțele cauzei, prima instanță a menționat că despăgubirea în sumă de 15 000 lei constituie o compensație echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului în urma acțiunilor ilegale ale organelor de drept ale statului.

La 30 martie 2017 Ministerul Justiției a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Soroca din 13 martie 2017.

La 23 august 2017 Ministerul Justiției a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Soroca din 13 martie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, invocând că instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, a interpretat eronat normele de drept ce reglementează aprecierea prejudiciului moral.

Astfel, susține că instanța de apel a aplicat eronat prevederile Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 la circumstanțele invocate în speță.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost recepționată de recurent la 10 iulie 2017 (f.d. 95, 101), recursul înaintat la 23 august 2017, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Ministerul Justiției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ministerul Justiției.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari